

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavuos

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

(א)	
It has been stated many times that in addition to the general content of a Yom Tov—which is shared equally across all years—there are also special teachings that emerge from the particular calendar configuration of a Yom Tov in a specific year. These unique circumstances illuminate and add strength to the general Yom Tov theme across all years.	דבר פעמים רבות, שפנוסף לתכן הכללי של יום-טוב נשבו שוות כל השנים, ישנם גם למידים מיוחדים מהקביעות המיוחדת של היום-טוב בשנה מסוימת, המדגישים ומבהירים - ומוסיפים כחות לבצע - את הלמוד הכללי של היום-טוב בכל השנים.
This year is unique in that Shavuot comes immediately after Shabbos. That is: the Avodah (service) of Shavuot takes place with and under the influence of Shabbos Kodesh, especially since there is no interruption of weekdays between them. Thus, there exists a powerful sequence of “three consecutive days of holiness.”	שנה זו מתיוחדת בכך שחג השבועות בא מיד לאחר יום השבת; דהינו, שהעבודה דחג השבועות נעשית עם ותחת ההשפעה דיום השבת קדש, ובפרט שאין ביניהם שום הפסק דימי ועבדין דחל [=מעשי חלון]. באפו שישנה חזקה של שלשה ימי-קדשה רצופים.
This Shabbos is also—Shabbos Parshas Bamidbar.	ושבת זו היא גם - שבת פרשת במדבר.
This configuration is also distinct in that the first day of Shavuot falls on a Sunday—the first day of the week—which corresponds to the first day of Creation, as is reflected in the Shir Shel Yom (the Psalm of that day). Following this comes Monday—the second day of the week—and then Isru Chag on Tuesday, the third day.	קביעות כזו מחלקת גם בכך שהיום הראשון דחג השבועות הוא ביום ראשון בשבוע, שהוא בדיגמת יום ראשון דמעשה בראשית, כמובן מהשיר של יום זה; ובהמשך לזה באים מיד ליום השני בשבוע, ולאחרי זה - אסרו חג ביום השלישי בשבוע.
All these matters, especially those relating to the calendar arrangement of Yomim Tovim and Torah portions, are directed by Divine Providence with exacting precision. From this we understand that the particular configuration of Shavuot this year contains a unique instruction that further emphasizes and adds strength to the overall purpose of this Yom Tov.	כל הענינים, ובפרט הקשורים עם הקביעות על-פי תורה של ימים-טובים ופרשיות בתורה, הם בהשגחה פרטית ובתכלית הדייק. ומזה מובן, שמקביעות זו דחג השבועות ישנה הוראה מיוחדת המדגישה עוד יותר ונותנת תוספת כחות גם במלוי הכונה הכללית דיום-טוב זה.
(ב)	
The connection between the Festival of Shavuot, the time of the giving of our Torah, and Shabbos—is emphasized in the statement of our Sages: “According to all opinions, the Torah was given to Israel on Shabbos.”	השייכות דחג השבועות, זמן מתן תורתנו, עם שבת - מדגשת במאמר חכמינו ז"ל: דכלי עלמא [=לפי] (פי) כלם] בשבת נתנה תורה לישראל.

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

And since these matters occur with utmost precision (as mentioned above)—and especially those matters tied to the general theme of Matan Torah—it is understood that this (Torah being given on Shabbos, according to all) reflects a deep internal connection between Torah and Shabbos.	ומכיון שהענינים הם בתכלית הדיוק (פנזכר לעיל), ועל-אחת-כמה וכמה הקשורים עם הענין הכללי דמתן תורה, מוכן שנה שבשבת נתנה תורה (וכן הוא לכלי עלמא) הוא מכיון של(נתינת ה)תורה ולשבת ישנה שיכות פנימית ביניהם.
One explanation may be: The essence of Shabbos is <i>menuchah</i> (rest). As our Sages said, “What was the world lacking? Menuchah. When Shabbos came, menuchah came.”	ויש לומר אחד הבאורים בזה: שבת ענינה מנוחה. כמאמר חכמינו-”ל מה היה העולם חסר מנוחה, באת שבת באת מנוחה.
As expressed in the wording of Birchas HaMazon on Shabbos (based on the Mishnah): “May the Merciful One cause us to inherit the day that is all Shabbos and rest for eternal life.”	ובלשון ברכת המזון דשבת (מיסד על לשון המשנה): הרחמן הוא ינחילנו ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים.
Even more emphasized in the wording of the Shabbos Minchah prayer: “A day of rest... a rest of peace... a complete rest in which You desire.” (And many other liturgical texts also refer to menuchah.)	ובהדגשה יתרה – בלשון תפלת מנחה דשבת: יום מנוחה... מנוחת שלום... מנוחה שלמה שאתה רוצה (בה). (ובכמה מקומות עוד לשונות של מנוחה.
This menuchah in the world is fully realized through Matan Torah. As our Sages said on the verse “And it was evening and it was morning—the sixth day,” the extra “hei” [in yom ha-shishi] teaches that Hashem made a condition with Creation and said: If Israel accepts the Torah, you will endure; if not, I will return you to chaos and void.	ענין המנוחה בעולם נפעל בפעולתו על-ידי מתן תורה – כמאמר-חכמינו-”ל על הפסוק ויהי ערב ויהי בקר יום השישי, ה' יתרה למה לי, מלמד שהתנה הקדוש-ברוך-הוא עם מעשה בראשית ואמר להם אם ישאל מקבלים התורה אתם מתקיימין ואם לאו אני מחזיר אתכם לתהו ובהו.
As it is written: “The earth was afraid and became calm”—at first it was afraid, and ultimately (through Matan Torah) it became calm.	כמו שפתיב ארץ יראה ושקטה – בתחלה יראה ולבסוף (במתן תורה) שקטה.
And that is why all agree that the Torah was given on Shabbos—because through the giving and receiving of the Torah, the world reached a state of peace and rest: the perfection of the idea “Shabbos came, rest came,” which had been lacking during the six days of Creation before Shabbos arrived.	ולכן סבירו להו דכלי עלמא שבשבת נתנה תורה, כיון שעל-ידי נתינת וקבלת התורה נפעלה מנוחה ושקטה דעולם, שלמות הענין דבאת שבת באת מנוחה (שהיתה חסרה בששת ימי בראשית, קדם שבאה השבת.
(ג)	
The explanation for why <i>menuchah</i> (tranquility/rest) is brought about specifically through Shabbos and Torah (Matan Torah and its acceptance):	הבאור בכך שמנוחה נפעלה דוקא על-ידי שבת ותורה (ממן תורה וקבלת התורה):

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תשנ"א - 1991

The world, in its very nature, was created in a state of change and movement (the opposite of <i>menuchah</i> , lacking tranquility). Most fundamentally, this is seen in the changes that define the very concept of time: "Day One, Day Two," etc.—whose nature is one of fluctuation and transformation: past, present, and future (generally defined as before and after).	העולם מצד עצמו נברא באופן דשנוי ותנועה (הפך המנוחה, "חסר מנוחה"), ולכל לראש – השנויים דכללות ענין הזמן (יום ראשון, יום שני וכו'), שענינו ונדרו הוא – חלוף ושנוי דעבר הנה ועתיד (ובכללות – קדימה ואחור).
All created beings in the world (whose reality is time and space) are subject to temporal fluctuation and are constantly changing. Beyond this, each creation also experiences its own specific transformations.	וכל הנבראים שבעולם (שגדרו הוא "זמן ומקום") כפופים לשנויי הזמן, באופן שהם משתנים כל הזמן; ונוסף לזה ישנם השנויים הפרטיים של כל נברא בעולם.
Additionally, spatial division—distinctions of above and below, or of direction—are also tied to the absence of <i>menuchah</i> , because each place has its own unique features and conduct. Moving from one place to another introduces instability and disruption from one's previous state.	ויהוסיף, שגם ההתחלקות דמקום – חלוקי הדרגות דמעלה ומטה והצדדים, והשנויים דמקום למקום – קשורה עם הפך המנוחה (ואדרבה – שנוי), כיון שכל מקום יש לו את עניניו והנהגותיו וכו' השונים, והליכה ממקום אחד למקום אחר היא טלטול ושנוי דמקומו ומצבו הקודם.
Shabbos brings <i>menuchah</i> into the world ("Shabbos came, rest came"), because Creation was completed within the six days, as it says: "The heavens and the earth and all their host were completed... and G-d finished His work..."	יום השבת הביא מנוחה לעולם ("באת שבת באת מנוחה"), כיון שהבריאה נסתיימה בששת ימי בראשית, "ויכלו השמים והארץ וכל צבאם, ויכל אלקים גו' מלאכתו אשר עשה".
And this was felt throughout the entire world and in every detail of the world—in all the fluctuations and distinctions of time and space—that everything was created by the One G-d, and that His single intent in all creation transcends the fluctuations of time and space.	ונרגש בכל העולם ובכל פרטי העולם – בכל השנויים וחלוקי הדרגות דזמן ומקום – איך שהכל נברא מה' אחד, הפונה האחת דהקדוש-ברוך-הוא בכל פרטי הבריאה, שהיא נשלית משנויי הזמן והמקום.
Therefore, it brings <i>menuchah</i> to all of creation, being inherently bound with <i>menuchah</i> —both in time (as known, Shabbos is an elevation beyond time, and therefore after it one begins counting anew: "Day One of the week..."), and in space—as it is written: "Let every man remain in his place; let no man leave his place on the seventh day," meaning rest and fixity in place.	ולכן, הרי היא מביאה מנוחה בכל הבריאה, בהיותה קשורה עם "מנוחה", הן בזמן – כידוע ששבת היא עליה שלמעלה מבחינת זמן, ולכן מתחילים אחר-כך לספור שוב: יום ראשון בשבוע וכו', והן במקום – כמו שכתוב "שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום השביעי", מנוחה וקביעות במקום.
And the completion of this matter was brought about at Matan Torah —when the Children of Israel received the Torah from the Holy One, blessed be He—since this was the ultimate purpose for which the world was created (for the Torah and for Israel).	והשלמות בענין זה נפעלה במתן תורה – כשבני-ישראל קבלו את התורה מהקדוש-ברוך-הוא, כיון שיהיה התכלית שלשמה נברא העולם (בשביל התורה ובשביל ישראל).

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

And when the ultimate purpose of creation was revealed, and it became recognized in the world and in every detail of the world (time and space) as a singular, exclusive purpose—this brought rest (<i>menuchah</i>) to the entire world.	ובאשר נפעלת בגלוי תכלית כל הבריאה שהיא תכלית אחת ויחידה – באפן שהיא נרגשת בכל העולם, בכל פרטי העולם (זמן ומקום) – הרי זה מביא מנוחה בכל העולם.
This was by fulfilling the condition which Hashem made with the act of Creation: “If the Jewish people accept the Torah, you [the world] will endure.”	על-ידי קיום התנאי שהתנה הקדוש-ברוך-הוא עם מעשה בראשית: אם ישראל מקבלים התורה אתם מתקיימין.
The explanation for this—in its simplest terms, in human nature: when a person does not feel the purpose and meaning in his life (“I was created to serve my Creator”), he cannot be in true rest and inner calm.	והבאור בזה – כפי שהוא בפשטות הדברים, בטבע בני אדם: באשר אדם אינו מרגיש את הכוונה והתכלית בחייו (“שאני נבראתי לשמש את קוני”), אינו יכול להיות במנוחה והתנשבות אמיתית.
The constant changes of time and place, and the many detailed facets of life, keep him in a state of ongoing restlessness—they unsettle him.	כיון ששנויי הזמן והמקום וכל רבוי הפרטים ופרטי הפרטים שבחייו גורמים אי-שקט תמידי, שחוצים אותו.
Only when he feels the purpose and meaning within every detail does this bring him to <i>menuchah</i> , which transcends the flux and motion of life’s particulars—and thereby, to personal wholeness.	דוקא באשר הוא מרגיש את הכוונה והתכלית הטמונה בכל הפרטים, הרי זה מביא אותו למנוחה, שהיא למעלה מהתנועה והשנויי דפרטי החיים, ובמילא – לשלמות האדם.
As we observe simply: a person is in a more complete state when he is at rest—rest of the soul and rest of the body.	וכפי שרואים בפשטות שאדם נמצא בשלמות יתרה. באשר יש לו מנוחה, מנוחת הגוף ומנוחת הגוף.
And beyond the person himself: this brings rest not only to him but to everything he engages with in the world, which is now done with greater wholeness and success when it stems from <i>menuchah</i> .	ויתרה מזו: זה מביא מנוחה לא רק לאדם עצמו, אלא גם לכל הענינים שהוא עושה בעולם, שהם נעשים בשלמות יתרה וביותר הצלחה באשר הם נעשים מתוך מנוחה, עד שזה מביא למנוחה בכל העולם כלו.
And in a similar way we understand— <i>lehavdil</i> —regarding Matan Torah: when the Jewish people accepted the Torah, the ultimate purpose of creation was revealed: that the Torah and mitzvos be fulfilled by them, and that they influence the nations of the world to fulfill the 7 Noahide laws.	ועל-דרך-זה מובן גם, להבדיל, בנוגע למתן תורה: באשר בני-ישראל קבלו את התורה נתגלתה התכלית דכל הבריאה – בשביל התורה ובשביל ישראל, שבני-ישראל יקבלו תורה ומצוות ויקימו אותם, וישפיעו גם על אמות-העולם שיקימו את ז' מצוות בני נח שלהם.
Through this, the entire world is made into a dwelling place for Him in the lower realms. Therefore, this brought <i>menuchah</i> (“calm”) to the entire world.	ועל-ידי-זה יעשו את כל העולם לדיירה לו יתברך בפתחונם. לכן הביא זה מנוחה (“שקטה”) בכל העולם.

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תשנ"א - 1991

So much so that from this flows <i>menuchah</i> even into the particularities and fluctuations of time and space—just as with the rest of Shabbos, from which “all days are blessed.”	עד שמנה נמשכת מנוחה גם בפריטי ושנויי הזמן והמקום – על-דרך כפי שנה בנוגע למנוחת שבת, שמנה מתברכין כלהו יומין [=ממנו מתברכים כל הימים]
Even during the six days of creation, when one is involved in worldly activity (movement and change), one can still remain in a state of <i>menuchah</i> , such that each detail is carried out with rest—and thus, is accomplished with perfection.	לשבת ימי הבריאה, כאשר עוסקים במלאכת העולם (הסדר דתנועה ושנוי) – שגם כאשר עוסקים עם פרט שבפרט, נמצאים במנוחה, ועושים כל פרט מתוך מנוחה, במילא הרינה נעשה בשלמות
(ד)	
And more specifically—in the service of Hashem:	ובפריטיות יותר – בעבודת השם
Even though a Jew’s service includes many different levels and modes—true perfection in avodah (when done with <i>menuchah</i>) occurs only when, in every detail of the Jew’s service, one senses the single and exclusive point: “I (was not) created (except) to serve my Creator.”	אף-על-פי שבעבודת יהודי ישנם כמה-וכמה פריטי דרגות ואפנים – שלמות העבודה (מתוך מנוחה) היא דוקא כאשר בכל פריטי עבודת היהודי נרגשת הנקודה האחת והיחידה: אני (לא) נבראתי (אלא) לשמש את "קוני."
And this is also true in the observance of mitzvos:	וכפי שנה בקיום המצוות
In addition to the specific intention one has for each individual mitzvah (among the 613 commandments), there must first be a general intention , as stated in the blessing of all mitzvos: “Who sanctified us with His commandments and commanded us...” (only afterward mentioning the specific mitzvah).	נוסף על הכוונה הפרטית בכל מצוה ומצוה (מהתרג"ג מצוות), צריכה להיות (קדם לכן) הכוונה כללית, כנסח ברפת כל המצוות – "אשר קדשנו במצותיו וצונו" (ורק לאחר זה מזכירים את המצוה הפרטית),
The intent behind all mitzvos is to fulfill the will of the Holy One, blessed be He.	הכוונה בכל המצוות – שמקיימים את רצונו של הקדוש-ברוך-הוא
And as stated in the Mishnah—and brought as halacha at the start of the <i>Shulchan Aruch</i> :	ובלשון המשנה, והובא להלכה בהתחלת השלחן-ארuch:
“Do the will of your Father in Heaven” (following the phrase that lists the four modes of avodah: “Be bold like a leopard, light like an eagle, run like a deer, and strong like a lion”).	לעשות רצון אביה שבשמים" (לאחרי שאמר: "עזי" (כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגבור כארי
Note the precision in the language: “the will of your Father” and not “the commandments of your Father.”	."ובדיוק הלשון: "רצון אביה" ולא "מצוות אביה
“Mitzvos” also refers to the division of mitzvos into distinct categories—the 613 commandments specifically: “You shall not add, etc., and you shall not subtract.”	מצוות" קאי (גם) על התחלקות המצוות לפריטים – "תרג"ג מצוות דוקא, לא תספי גו' ולא תגרעו

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

Each mitzvah is distinct from all others in how it is fulfilled, etc.—to the extent that “we do not perform mitzvos in bundles,” since “his heart must be free for one mitzvah.”	וכל מצוה מחלקת מכל שאר המצוות באופן קיומה וכו', עד שאין עושין מצוות חבילות חבילות", דבעינן [=שצריך] שיהא לבו פנוי למצוה אחת
In contrast, “will” (<i>ratzon</i>) transcends all division (and differences in levels)— <i>ratzon</i> is one and indivisible.	מה שאין כן "רצון" הוא למעלה מהתחלקות (ושנוי דרגות) – רצון הוא אחד ויחיד
Whether regarding the specific thing one desires—the desire is identical in all cases; or regarding the general matters—the will does not change based on the nature of the thing willed.	הן בנוגע לפרטי הדבר שהוא רוצה – הרי הרצון בכל פרט הוא בשהו, והן בנוגע לכללות הענינים – הרי אין הרצון משתנה לפי אופן הענינים שהרצון בהם
One does not say: “In this matter, the desire is such-and-such, and in that matter, the desire is different.”	נאמר שבדבר זה הרצון הוא באופן כזה, ובדבר זה הרצון הוא באופן אחר
Therefore, it says: “To do the will of your Father in Heaven”—because the perfection of avodah (when done with <i>menuchah</i>) lies in this: that in fulfilling every mitzvah, one senses the single and exclusive point —that this is fulfilling the will of Hashem.	ולכן נאמר הלשון "לעשות רצון אביך שבשמים" – כיון ששלמות העבודה (מתוך מנוחה) היא בכך שבקיום כל המצוות תתרגש הנקודה האחת והיחידה – שמקומה בזה את רצונו של הקדוש ברוך הוא
After that, this awareness extends into the specific details of the mitzvos: recognizing that each mitzvah is in its proper place (as an individual mitzvah).	ואחר כך הרייזה נמשך גם בפרטי המצוות, כפי שכל (מצוה היא במקומה) (כמצוה פרטית
As is known, each mitzvah contains (and reflects) something of all other mitzvos.	כדוע שכל מצוה כלולה (ויש בה מעין) מכל שאר המצוות
Therefore, one engaged in a mitzvah is exempt from [another] mitzvah, because it contains within it all the others.	ולכן "העוסק במצוה – פטור מן המצוה", כיון שהיא כוללת בתוכה את שאר המצוות
Thus, by performing this one mitzvah, it is as though he has fulfilled the others as well.	במילא, על-ידי קיום מצוה זו – הרי זה כמו שמקיים גם (זאת) המצוה השניה
(ה)	
The idea mentioned above is seen with emphasis in the commandment of love of G-d	את הענין הנזכר לעיל רואים בהתגשש במצוות אהבת ה'
[which includes all positive commandments, and also the commandment of fear of G-d which includes all 48 negative commandments]	שכוללת את כל מצוות עשה, וגם את מצוות יראת ה' [הכוללת את כל 48 מצוות לא-תעשה]
"And you shall love the L-rd your G-d with all your heart"	"ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך
Seemingly, the added word “to One” is difficult—wouldn’t it have sufficed to say: “If your heart runs—return,” like it says, “and the Chayos [angels] ran and returned”?	ולכאורה אינה מובנת הוספת תבת "לאחד", לכאורה היה מספיק לומר: "אם רץ לבך – שוב", כמו-שכתוב: "והחיות רצו ושוב

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

On the contrary: the service of the heart is specifically bound to the movement of <i>ratzo v'shov</i> , such that even the vitality of a person, which depends on the flow of blood from the heart, requires constant “pulsing”—a continuous motion of <i>ratzo v'shov</i> .	ואדרבה: העבודה שבלב קשורה דוקא עם תנועה דרצוא ושוב, עד שחיות האדם על-ידי השפעת הדם מן הלב תלויה בכך שתמיד יהיה “דפיקו דלבא” – תנועה תמידית דרצוא ושוב.
In similar fashion, this is understood regarding the service of the heart (<i>ahavah</i>): it must be in the form of <i>ratzo v'shov</i> —the <i>ratzo</i> brings to <i>shov</i> (in vessels), and the <i>shov</i> leads to a higher <i>ratzo</i> , and so on—ascending cyclically.	ועל-דבריה מוכן בנוגע לעבודה שבלב (אהבה) – שצריכה להיות באפן דרצוא ושוב: הרצוא מביא לשוב (בכלים), ואחר-כך מביא השוב לרצוא נעלה יותר, ולאחר-כך לשוב נעלה יותר – וכן הלאה.
However, “return to One ” emphasizes that the return must be toward one single and unified thing—not toward multiplicity or even two distinct movements of <i>ratzo</i> and <i>shov</i> .	מה שאי-יכן “שוב לאחד” – מדגיש שהשוב צריך להיות לדבר אחד ויחיד – לא לרבוי, ואפילו לא שתי תנועות דרצוא ושוב.
One can explain this as follows: Perfection in avodah is specifically when it comes from <i>menuchah</i> —so that even in a context of change and movement (<i>ratzo v'shov</i>), there is still <i>menuchah</i> .	ויש לומר הבאור בזה: שלמות העבודה היא דוקא מתוך מנוחה – עד שאפילו במקום דשנוי ותנועה (רצוא ושוב) – יהיה ענין המנוחה.
This is accomplished precisely when one senses Hashem’s will —a singular will (a singular intent and purpose)—in every detail of his <i>avodah</i> .	וזה נפעל דוקא על-ידי זה שנגיש רצון ה' – רצון אחד (הפונה והתכלית האחת) – בכל פרטי העבודות.
Therefore it is said: “If your heart runs—return to One”: the ultimate <i>shov</i> must not be merely to arrive at a higher <i>ratzo</i> , but rather, to One —to fulfill the will of the Holy One, blessed be He.	ולכן אומרים שאם רץ לבך – שוב לאחד”: תכלית השוב צריכה להיות לא (רק) להגיע לרצוא נעלה יותר – אלא לאחד – לקיים את רצונו של הקדוש-ברוך-הוא.
That is, what he senses in all of this is not the fluctuation of his heart’s movement (<i>ratzo</i> or <i>shov</i>), but the fulfillment of Hashem’s will—which is One . (And in this there is no difference whether it is <i>ratzo</i> or <i>shov</i> .)	דהינו, שהוא מרגיש בזה לא את שנוי התנועה דלבד (רצוא או שוב), אלא את קיום רצונו של הקדוש-ברוך-הוא שהוא אחד – (ובזה אין שום נפקא-מין אם זה רצוא או שוב).
And more than this (as is known in the famous expression): even if we are commanded to chop wood.	ויתרה מזו (כפשוטו הידוע): – אפילו נצטוינו לחטב עצים.
Through this, the “to One” is drawn even into the particular aspects of <i>avodah</i> and the specific movements of the heart , <i>ratzo</i> and <i>shov</i> .	ועל-ידי-זה נמשך אחר-כך ה“לאחד” גם בפרטי העבודות ופרטי תנועות הלב – רצוא ושוב.
(ו)	
This is accomplished through the bitul (self-nullification) of a person to the Holy One, blessed be He—when he feels that his entire being is only that of a servant to Hashem: “to serve my Creator.”	וזה נפעל על-ידי בטול האדם להקדוש-ברוך-הוא, שהוא מרגיש שקל מציאותו היא רק עבד לה' – “לשמש את קוני”.

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

And specifically through his bitul as a servant to Hashem, he becomes a “servant of the King”—a king —becoming (so to speak) one with the being of the King.	וְיִקָּא עַל-יְדֵי בְטוּלוֹ כְּעַבְדֵּי לֵה' – נַעֲשֶׂה "עַבְדֵּי מֶלֶךְ מֶלֶךְ", שְׂנַעֲשֶׂה (דְּבַר אֶחָד עִם) מְצִיאוֹת הַמֶּלֶךְ ((כְּבִיכּוֹל)).
As explained in Chassidus on the verse, “A prayer of the poor man when he enwraps himself and pours out his speech before Hashem”—the essence of the “poor man’s” prayer is that it is poured out <i>before Hashem</i> .	וְעַל-דִּרְגָּה הַפְּרוּשׁ הַיָּדוּעַ בְּחִסְדוֹת עַל-הַפְּסוּק "תַּפְלָה לַעֲנִי כִּי יַעֲטֹף וְלִפְנֵי ה' יִשְׁפֹּךְ שִׁיחוֹ", שְׂתוּכֵן "הַתַּפְלָה", "לַעֲנִי" הִיא בְּזֶה – "שְׁלִפְנֵי ה' יִשְׁפֹּךְ שִׁיחוֹ
Because through this state of total bitul , his prayer is directed to speak with Hashem Himself .	כִּינֹן שְׁעַל-יְדֵי-זֶה שְׁעוֹמֵד בְּתַכְלִית הַבְּטוּל – הֲרִי תַפְלָתוֹ. הִיא דִּיקָא לְדַבֵּר עִם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעַצְמוֹ
This can be understood through the analogy of the difference between a poor man and a rich man in the literal sense: A rich man, because of his awareness of wealth, may seek the revelations of the king—silver, gold, and other displays—as he perceives the king outside his inner chambers, cloaked and surrounded by ministers, servants, and legions.	עַל-דִּרְגָּה-מְשָׁל – הַחֲלוּק בֵּין עֲנִי וְעָשִׁיר כְּפִשּׁוּטוֹ: עָשִׁיר – בְּגִלְל הַשְׁגָּתוֹ בְּעָשִׁירוֹת – יָכוֹל לַפְעֻמִּים לְבַקֵּשׁ אֶת הַגְּלוּיִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ – כֶּסֶף וְזָהָב וְכִיּוּצָא בְּזֶה, כְּפִי שֶׁהַמֶּלֶךְ נִמְצָא מְחוּץ לְאֶרְמוֹן שְׁלוֹ, לְבוּשׁ בְּלָבוּשִׁים וְיִמָּקֵף בְּשָׂרֵי הַמֶּלֶךְ, עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ, צָבָא הַמֶּלֶךְ וְכוּ
Instead of desiring to speak to the king Himself , alone in His inner chamber.	בְּמָקוֹם לְדַבֵּר עִם הַמֶּלֶךְ עַצְמוֹ – כְּפִי שֶׁהוּא נִמְצָא לְבַדּוֹ בְּחִתְרוֹ
Whereas a poor man, having no grasp of the royal revelations, desires to speak only with the King , alone.	מִה-שְׂאִי-כֹן עֲנִי – מִשּׁוּם שֶׁאֵין לוֹ כָּלֵל הַשְׁגָּה בְּגִלוּיֵי הַמֶּלֶךְ – מִבִּקֵּשׁ הוּא לְדַבֵּר עִם הַמֶּלֶךְ, וּבְמִילָא – לְבַדּוֹ בְּחִתְרוֹ
Similarly in the service of Hashem: the prayer of a “rich man” , due to his understanding of Hashem’s greatness as it appears in the chain-like structure of reality (<i>seder hishtalshelus</i>)—with angels, Seraphim, Chayos, Ofanim, ten sefiros, etc.—may lead him to seek lofty revelations, which are associated with degrees and distinctions.	וְעַל-דִּרְגָּה-זֶה בְּעִבּוּדֵת ה': תַּפְלָת עָשִׁיר – בְּגִלְל הַשְׁגָּתוֹ בְּגִדְלוֹתוֹ יְתִבְרָה, הַגְּדֻלוֹת דְּסֶדֶר הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת: מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת (שְׂרָפִים, חַיּוֹת וְאוֹפָנִים), עַד בְּעֶשֶׂר הַסְּפִירוֹת – וְכוּ
He may request sublime spiritual revelations, such as ahavah and yirah —spiritual “silver and gold”—and even those of the loftiest spheres and levels.	יָכוֹל לְהִיּוֹת בְּכָף שִׁיבְקֵשׁ אֶת הַגְּלוּיִים הַגְּדוֹלִים שְׁלִמְעָלָה, כְּפִי שֶׁהַמֶּלֶךְ נִמְצָא לְבוּשׁ בְּלָבוּשִׁים וּמָקֵף בְּמִשְׁרָתֵי הַמֶּלֶךְ – מִלְּאֲכֵי עֲלִיוֹן, שֶׁהֵם רַבּוֹי גְּדוֹל וְאֲדִיר – "אֵלֶּף אֱלֹפִים שְׂמֻשׁוּנָה וְרַבּוֹ רַבְּבֵן קְדֻמּוּתֵי יְקוּמוֹן", "עַד שֶׁ"לִגְדְּדִיו אֵין מִסְפָּר
Or the “rich man” may even desire lofty spiritual states in avodas Hashem—such as love and awe—until he seeks revelations within the highest spheres and sefiros of the entire chain of being.	אוֹ שֶׁהוּא (הָעָשִׁיר) יִבְקֵשׁ אֶפְלוֹ גְּלוּיִים נְעִלִים בְּעִבּוּדֵת ה' – אֶהְבָּה וְיִרְאָה (כֶּסֶף וְזָהָב רִחוּנִיִּים) וְכִיּוּצָא-בְּזֶה, עַד הַגְּלוּיִים דְּדִרְגוֹת וּסְפִירוֹת הַכִּי נַעֲלוֹת בְּסֶדֶר הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

But since those are bound up with multiplicity and gradation—they are not “return to One”—not Hashem Himself (<i>Hashem Echad</i>)—and therefore they do not yield perfect <i>menuchah</i>, because one still perceives distinctions and levels even in the highest realms.	שלמרות גדלותו – הרי הן קשורות עם חלוקי דרגות, לא "שוב לאחד" – הקדוש-ברוך-הוא בעצמו ("ה' אחד"), ובמילא גם אין לו מנוחה בשלמות – כיון שנגזשים אצלו חלוקי הדרגות שלמעלה (פנפך לעיל).
What is not the case with the prayer of a pauper—one who stands in total nullification (like a pauper)—for it is precisely because of his nullification (and his lack of comprehension in the higher revelations), that his prayer expresses itself in “before Hashem he pours out his speech,” to speak with the King Himself, with His Essence, may He be blessed—just like “I pray like that child,” who knows nothing of sefiros and revelations and so on, only of his God Who is present—His Essence, blessed is He, Who is beyond all revelation and description.	מה שאין-כן תפלה לעני – אחד שעומד בתכלית הבטול (כעני) – הרי דוקא בגלל בטולו (והעדר ההשגה בהגלויים שלמעלה), מתבטאת תפלתו ב"לפני ה' ישפך שיחו", לדבר עם המלך בעצמו, עצמותו ותבונה, על-דרך "אני מתפלל כדעת זה התינוק", שתינוק אינו יודע אודות ספירות וגלויים וכו', אלא אודות אלהיה מצי, עצמותו ותבונה, שלא שפך (שלמעלה) מכל הגלויים והתארים.
And it is precisely through the ultimate nullification of the servant that—through this—he becomes a “servant of the King is [like] a king,” as explained above—he then also receives all the revelations and riches from the Holy One, blessed be He, from His full, open, holy, and expansive hand [as was with Moshe Rabbeinu, that through his ultimate nullification and “we are what,” he also had wealth—“the prayer of Moshe,” the prayer of the wealthy]. In a way that even within the divisions of levels in the chain-like progression, he perceives His Unity, may He be blessed, and even in the place of change and movement, there is perfect tranquility.	ודוקא על-ידי תכלית הבטול ד"עבד" שעל-ידי זה נעשה "עבד מלך מלך" (פנפך לעיל) – מקבל הוא אחר-כך גם את כל הגלויים והעשרות מהקדוש-ברוך-הוא, מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה [כפי שהיה אצל משה רבנו, שעל-ידי הבטול בתכלית שלו, "ונחנו מה", היתה אצלו גם עשירות, "תפלה למשה", תפלת עשיר]. באופן שגם בחלוקי הדרגות דסדר השתלשלות נרגשת אחדותו ותבונה, וגם במקום השנוי והתנועה יש לו שלמות המנוחה.
And one may say this is alluded to also in the expression “servant of the king is a king,” whose initial letters are: מֶלֶךְ לֵב כָּבֵד. The difference between the brain and the heart is that the brain does not move. On the contrary, the perfection of intellect is specifically through calm and settledness. In contrast, the heart is in constant motion (<i>ratzo v'shov</i>, the “pulsing of the heart”), and it is precisely through this that the vitality of the heart and the blood flow to the body is expressed. Similarly, the emotional faculties (like love, etc.) exist in movement and longing—in the state of <i>ratzo v'shov</i>, as discussed above.	ויש לומר שענין זה מרמז גם בתבת "מלך" ("עבד מלך מלך"), ראשי-תבות: מֶלֶךְ לֵב כָּבֵד. החלוק בין מלך ולב הוא, שהמלך אינו מתנועע. ואדרבה: שלמות המוחין היא דוקא על-ידי מנוחה והתישבות. לעומת זאת הלב מתנועע בתמידות (רצוא ושוב ד"דפיקו דלבא"), ודוקא בזה מתבטאת חיות הלב והשפעת הדם אל הגוף, ועל-דרך-זה המדות שבלב (אהבה וכו') – שנמצאות (בתנועה ותשוקה, בבחינת רצוא ושוב (פנפך לעיל).

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

Through the avodah of the servant (bitul), he becomes “a servant of the king is a king”—the fusion of the two elements: the calm of the brain and the movement of the heart, where the calm of the mind extends into and permeates even the motion of the heart (the emotions) in such a way that “the mind rules over the heart.” And even more so—this isn’t a matter of coercive rule but of inward consent (willingness). The power for this comes through the servant’s bitul—by which he reaches the King’s Will all the way to the King’s Essence, beyond even the divisions of intellect, and this grants the capacity to draw down true tranquility (“complete peace”) into all faculties of the soul, uniting the tranquility of the brain with the movement of the heart. And this, one may say, is hinted at in the liver (כִּבֶּד), where the blood from the heart is gathered in one place (in a state of tranquility).	על-ידי עבודת העבד (בטול) – נעשה "עבד מלך מלך", החבור דשני העננים: מנוחת המוח ותנועת הלב, שמנוחת המוח נמשכת וחדרת גם בתנועת הלב (המדות) באפן ד"מח שליט על הלב", ויתרה מזה – שסוף סוף אין זה באפן דשליטה (בעל-פרה), אלא באפן פנימי (ברצון). והכח לזה הוא על-ידי בטול העבד – שמגיע ברצון המלך עד בעצם המלך, שלמעלה מהתחלקות גם דמחין, וזה נותן כח להמשיך מנוחה אמיתית ("מנוחה שלמה") בכל כחות הנפש, ולחבר את מנוחת המוח עם תנועת הלב. ויש לומר שזה מרמז ב"כבד", שבו נקרא הדם (שכא מהלב) במקום (אחד) באפן של מנוחה.
(ז)	
And this idea—the revelation of the Essence of the King, the King of kings, the Holy One, blessed be He, through the <i>bittul</i> (self-nullification) of the servant (the Children of Israel)—was fully and openly actualized at the giving of the Torah:	וענין זה – הגלוי דעצם המלך, מלך מלכי הממלכים הקדוש-ברוך-הוא על-ידי בטול העבד (בני-ישראל) בפעל בפשלות ובגלוי במתן תורה
At the giving of the Torah there was the revelation of “אנכי ה'” (I am the Lord your G-d) [Shemos 20:2]—a direct revelation of His Essence in tangible sight: “אתה הראת לדעת” (You were shown to know) [Devarim 4:35]. And the prerequisite for this was the ultimate <i>bittul</i> of the Jewish people through their declaration of “נעשה ונשמע” (We will do and we will hear) [Shemos 24:7].	במתן תורה הנה הגלוי דאנכי ה' אלקיך, גלוי עצמותו ותברך בראיה חושית, אתה הראת לדעת, וההקדמה לזה הייתה הבטול בתכלית דעם ישראל, על-ידי זה שהקדימו ישראל נעשה ונשמע
And through this, the angels tied two crowns on each Israelite—one corresponding to “נעשה,” and one to “נשמע” [Shabbos 88a]. More specifically, there are the three crowns that the subjects of the kingdom made for the King: that the Jewish people gave to the Holy One, blessed be He—one He placed on His own head, and two on the heads of His children.	ועל-ידי זה קשרו המלאכים לכל-אחד ואחד מישראל שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע, ובפרטיות יותר – ישנן הג' עטרות שבני המדינה עשו למלך, שבני-ישראל נתנו להקדוש-ברוך-הוא, ונתן בראשו אחת ושנים בראשם של בניו

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

Only through the <i>bittul</i> of the people is the coronation of the King accomplished, since their nullification reaches before Havayah—His Essence and Being—and from there is awakened and drawn forth His desire to be King. And through this, the entire chain of creation (סדר השתלשלות) is energized all the way down to the world of action.	דוקא על-ידי בטול העם נעשית הכתרת המלך, כיון שבטולם מגיע לפני הו', בעצמותו ומהותו יתברר, ושם מתעורר ומשם נמשך רצונו להיות מלך, ועל-ידי-זה מתהווה כל סדר השתלשלות, עד עשייה למטה (פמבאר) (בדרושי ראש השנה
And just as it was at Matan Torah in the simple sense—that at the same time as “Accept My kingship,” there was immediately afterward “I decree upon you laws,” i.e., the individual mitzvos—but in such a way that within all the details rests the tranquility that comes from that singular point common to all mitzvos.	וכפי שהיה במתן תורה בפשטות, שיחד עם זה שהיה קבלו מלכותי – נקדה אחת בכל הענינים, היה אחר-כך אגור עליכם גזרות, פרטי המצוות. אבל באפן שבכל הפרטים ישנה המנוחה שבאה על-ידי הנקדה האחת שבכל המצוות
And similarly with the Torah itself—besides the revelation of Torah from Above, “וידבר אלקים את כל הדברים” [Shemos 19:20, 20:1]—the Torah was given in a way of “לא בשמים היא” (it is not in Heaven) [Devarim 30:12], but specifically below. And the rulings of Torah law are specifically determined by the reasoning of the earthly court.	ועל-דרך-זה בתורה עצמה – נוסף על גלוי התורה מלמעלה, וירד ה' על הר סיני .. וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר, נתנה התורה באפן שלא בשמים היא, אלא דוקא למטה, ופסקי-דיני התורה נעשים דוקא על-ידי הכרעת השכל דבית-דין שלמטה, ובאת אלא הפהנים.. ואל השפט אשר יהיה בימים ההם
According to how they assess the conditions and circumstances of the world. And specifically there, peace and tranquility are drawn into Torah—for the whole Torah was given to make peace in the world [Gittin 59b].	כפי שהם מעריכים את התנאים ומצב העולם. ודוקא שם ממשיכים מנוחה ושלוש בתורה, שכל התורה נתנה לעשות שלום בעולם
And from this comes the power of Matan Torah to bring about tranquility (שקטה) in the entire world—through the revelation of the purpose and inner intention of all creation, as discussed above.	ומזה נמשך הכח של מתן תורה לפעל מנוחה (שקטה) בכל העולם כולו, על-ידי-זה שמתגלית התכלית והכוונה דכל הבריאה, כנזכר-לעיל
(ח)	
Based on this, we also understand the order of <i>avodah</i> (spiritual service) of the Children of Israel as preparation for the Giving of the Torah: following the Exodus from Egypt, their <i>avodah</i> during the forty-nine days of the <i>Sefirah</i> involved the refinement of specific emotional attributes, from <i>Chesed sheb'Chesed</i> until <i>Malchus sheb'Malchus</i> (a labor of daily transformation, from one level to the next);	על-פי-זה מוכן גם סדר העבודה דבני-ישראל כהכנה למתן תורה: לאחר יציאת מצרים היתה אצלם העבודה כמ"ט ימי הספירה בברור פרטי המדות מחסד שבחסד עד מלכות שבמלכות (עבודה בבחינת שנויים בכל יום ויום) (ויום מדרתא לדרגא

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תשנ"א - 1991

and after the 49 days, at the culmination of <i>Malchus sheb' Malchus</i> —the ultimate <i>bittul</i> (nullification), the “prayer of the poor” [Tehillim 102:1]—they arrived at the fiftieth day (the Shaar HaNun), for it is known that <i>Malchus</i> reaches into <i>Kesser</i> , even into the inner dimension of <i>Kesser</i> , to <i>Lifnei Havayah</i> ;	ולאחרי המ"ט ימים בסיום דמלכות שְבַמְלֻכּוֹת, תְּכַלִּית הַבְּטוּל דְּתַפְלָה לְעֵנִי, הִגִּיעוּ לְיוֹם הַחֲמִישִׁים (שְׁעַר הַנּוּן), כִּידוּעַ שְׂמֻלְכוֹת מַגִּיעָה בַּכֶּתֶר, עַד בְּפִנְיָמוּיֹת הַכֶּתֶר, לְפָנֵי הַנוּן
to the revelation of the Giving of the Torah—“אֲנֹכִי ה' אֵלֶיךָ” [Shemos 20:2]—to the point where “אֵלֶיךָ” becomes <i>your</i> power and your life-force [Tanya ch. 20].	הַגְּלוּי דְּמַתָּן תּוֹרָה, אֲנֹכִי ה' אֵלֶיךָ, עַד בְּאִפְּן שְׂזָה נַעֲשֶׂה אֵלֶיךָ – כְּחֹדֶד וְחִיּוּתָהּ
And along with this, the Children of Israel received all the revelations of the chain of creation (<i>Seder Hishtalshehus</i>), the revelation of <i>Maaseh Merkavah</i> (the Divine Chariot), “and Hashem descended upon Mount Sinai upon His Throne of Glory,” etc.—in addition to the physical blessings and material wealth they received from the spoils of Egypt and the spoils at the Sea.	וּבְיַחַד עִם זֶה קִבְּלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַגְּלוּיִים דְּסֹדֶר הַשְׁתַּלְשֻׁלוֹת, גְּלוּי מַעֲשֵׂה הַמֶּרְכָּבָה, וַיֵּרֶד ה' עַל הַר סִינַי עַל כֶּסֶּא הַכְּבוֹד שְׁלוֹ וְכו', נוֹסֵף עַל הַגְּלוּיִים וְהַשְׁפָּעוֹת גְּשָׁמִיִּים וְעֲשִׂירוֹת גְּשָׁמִית שֶׁהִיְתָה לָהֶם מִבְּזַת מִצְרַיִם וּבְזַת הַיָּם
All of it was permeated with the awareness of returning to the One.	הַכֹּל חֲדוּר בַּהֶכְרָה בְּשׁוּב לְאַחַד
(ט)	
Based on the above, we understand the empowerment embedded in the configuration of this year—when we enter immediately from Shabbos into the time of the Giving of our Torah, on the first day of the week:	עַל־פִּי הַנִּזְכָּר לַעֲיֵל תּוֹכֵן הַנְּתִינַת כְּחַמְקִבְיּוֹת שְׁנָה זוֹ, כְּשֶׁנִּכְנָסִים הַיָּשָׁר מִשְׁבַּת לְזֶמֶן מַתָּן תּוֹרָתֵנוּ, כִּיּוֹם רֵאשׁוֹן בַּשְּׁבִיעִי
Every Shabbos activates (in the likeness of the first Shabbos) the concept of rest within Creation—“Shabbos arrived, rest arrived.” And on every first day of the week, the events of the original “First Day” of Creation are reawakened: the creation of the entire world anew—starting from the creation of time itself, the first day—“In the beginning, Elokim created the heavens and the earth,” including all their offspring.	בְּכָל שַׁבָּת נִפְעַל (בְּדִגְמַת שַׁבָּת הָרֵאשׁוֹנָה) עֲנִיָּן הַמְּנוּחָה בַּהֶבְרִיאָה, בָּאת שַׁבָּת בָּאת מְנוּחָה. וּבְכָל יוֹם רֵאשׁוֹן חוֹזְרִים מִחֲדָשׁ הָעֲנִיָּנִים שֶׁקָּרוּ כִּיּוֹם רֵאשׁוֹן הָרֵאשׁוֹן דְּמַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית – בְּרִיאַת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִחֲדָשׁ (הַחֵל מִבְּרִיאַת הַזֶּמֶן מִחֲדָשׁ, יוֹם רֵאשׁוֹן), בְּרָאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, אֶת הַשָּׁמַיִם לְרַבּוֹת תּוֹלְדוֹתֵיהֶם וְאֶת הָאָרֶץ לְרַבּוֹת תּוֹלְדוֹתֶיהָ
And in this manner, it applies also to the Giving of the Torah: at the time of the Giving of the Torah each year, the Torah is given anew, in the manner that it was at the first Giving of the Torah—as it says, “the Giver of the Torah” in present tense—and even more so: in a manner of ascending in holiness.	וְעַל־דִּרְבָּרָהּ הוּא גַם בְּנוֹגֵעַ לְמַתָּן תּוֹרָה: בְּזֶמֶן מַתָּן תּוֹרָתֵנוּ בְּכָל שְׁנָה נִתְּנָת הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ, בְּדִגְמַת כְּפִי שֶׁהִיָּה בְּמַתָּן תּוֹרָה בַּפֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה, כְּהִלְשׁוֹן נוֹתֵן הַתּוֹרָה (לְשׁוֹן הַיּוֹם), וַיִּתְּרָה מִזֶּה – בְּאִפְּן דְּמַעֲלִיו בְּקִדְשׁ
And based on this, it is understood that when we enter directly from Shabbos into the time of the Giving of our Torah—without	וְעַל־פִּי־זֶה מוֹכֵן שְׁכַאֲשֶׁר נִכְנָסִים הַיָּשָׁר מִשְׁבַּת לְזֶמֶן מַתָּן תּוֹרָתֵנוּ – בְּלִי הִפְסֵק דְּעֻבְדִּין דְּחוּל – נִמְצָאִים בְּהַדְגָּשָׁה שְׁנִי לְמוֹדִים

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

the interruption of weekday labor—we find ourselves emphasizing two teachings:	
(a) Since the eve and preparation for the Festival of Shavuot is Shabbos, whose essence is rest—the general theme of the Giving of the Torah (for this reason Torah was given on Shabbos, which is “the day of rest of the world”)—this gives greater strength to draw down rest into the time of the Giving of the Torah, by entering directly from the influence of Shabbos-rest.	(א) כיון שהערב וההכנה לחג השבועות הוא שבת, שענינה הוא מנוחה, כללות התכן דמתן תורה (שלבן דכלי עלמא בשבת נתנה תורה) – הרי זה נותן יותר כח להמשכת המנוחה בזמן מתן תורתנו, בבואנו הישר מההשפעה דמנוחת שבת.
(b) Since the time of the Giving of our Torah is on the first day of the week—this emphasizes even more that the rest (of the Giving of the Torah) is drawn even into the world’s existence, which is renewed on this day (First Day) anew (in the likeness of the first day of Creation): a drawing of rest into the world, which is associated with change and division in time and space.	(ב) כיון שזמן מתן תורתנו הוא ביום ראשון בשבוע – הרי זה מדגיש עוד יותר שהמנוחה (דמתן תורה) נמשכת גם במציאות העולם שמתהווה ביום זה (ראשון) מחדש (בדגמת יום ראשון דמעשה בראשית), המשכת מנוחה בעולם שקשור עם שנוי והתחלקות דזמן ומקום.
And beyond this: the renewal of the world’s existence is drawn from the renewal of the Torah (at the time of the Giving of the Torah), as it is said, “He looked into the Torah and created the world”; therefore, it is understood that the renewal of this year’s Giving of the Torah is even more connected with a renewal of drawing rest (serenity) into the ongoing existence of the world.	ויתרה מזו: החדוש במציאות העולם נמשך מהחדוש דתורה (בזמן מתן תורה), כמאמר אסתכל באורייתא וברא עלמא, במילא מוכן שהחדוש דזמן מתן תורה בשנה זו קשור עוד יותר עם חדוש בהמשכת המנוחה (שקטה) בקיום העולם.
(ג)	
Based on this, we also understand the unique connection with (Shabbos) <i>Parshas Bamidbar</i> specifically:	על-פי-זה מובנת גם השיכות המיוחדת עם (שבת) פרשת במדבר דוקא
The Giving of the Torah took place specifically in the desert. And it is understood that this is not by chance, G-d forbid, but by Divine Providence (especially more so than any worldly matter), since the Giving of the Torah has an essential connection with the concept of “desert.”	מתן תורה היה דוקא במדבר. ומיכן, שאין זה מקרי חס ושלום, אלא בהשגחה פרטית (במפלג-שכן מכל עניני העולם), כיון שלמתן תורה יש שיכות עם ענין המדבר.
One explanation for this: In the world itself (which inherently lacks rest and settledness for man), the greatest expression of lack of rest and settlement is in the desert—for “a desert is where man does not dwell”: if he is a <i>man</i> , his place is not in the desert, and how much more so, not in any settled way (“man does not dwell there”).	ויש לומר אחד הבאורים בזה: בעולם גופא (שמעצמו הוא חסר מנוחה) העדר המנוחה והתישבות האדם הוא במדבר, שמדבר הוא לא יושב אדם שם: אם הוא אדם, אין מקומו במדבר, ועל אחת כמה וכמה אין זה מקומו (“בהתישבות”) לא יושב אדם שם.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תשנ"א - 1991

And the novelty of the Giving of the Torah is that it draws down rest (<i>serenity</i>) even into a place which is the absolute opposite of rest and settlement for man ("man does not dwell there")—and certainly thereby causes rest even in the rest of the world (the settled domain of mankind).	והחדוש דמתן תורה הוא המשכת מנוחה ("שקטה") אפלו במקום שהוא בתכלית ההפך ממנוחת והתישבות האדם ("לא ישב אדם שם"), ועל אחת כמה וכמה שעל-ידי זה נעשית מנוחה גם בשאר העולם (מקום מושב האדם).
Moreover, this point is emphasized by the fact that the beginning of <i>Parshas Bamidbar</i> speaks about the census of the Jewish people in the Wilderness of Sinai: a census is associated with permanence and stability—something that is not nullified—and specifically the census of the Jewish people, since "out of His love for them He counts them at every moment," adding further to their sense of fixedness and peace.	ולהוסיף, שענין זה מדגש גם בכך שבתחלת פרשת במדבר מדבר על מנין בני ישראל במדבר סיני: מנין קשור עם קביעות והתישבות – דבר שבמנין אינו בטל. ובפרט מנין בני-ישראל שמתוך חבתו לפניו מונה אותם כל שעה, וזה מוסיף עוד יותר בקביעות ומנוחה שלהם.
On the other hand, the census of the Jewish people happened specifically in the desert—where "man does not dwell"—showing a drawing down of rest into a place that is the antithesis of settlement.	לאידך גיסא, מנין בני-ישראל הנה דוקא במדבר, "ולא ישב אדם שם" – המשכת המנוחה למטה במקום דהפך ההתישבות.
And one might say this is similar to the case of the tithing of animals (<i>lehavdil</i>), where the animals are counted not while standing at rest in one place, but only as they exit the pen—and when the tenth is reached, "the tenth shall be holy," <i>holy unto itself</i> —representing the completion of rest and settlement.	ויש לומר דגם זה דומה לדבר – במנין דמעשר בהמה (להבדיל), שמונים דוקא פאשר הבהמות אינן עומדות במנוחה במקום אחד, אלא פאשר הן יוצאות מן הדיר, עד שמגיעים לעשירי – "והעשירי יהיה קדש", קדש מלה בגרמה, שלמות המנוחה וההתישבות.
(יא)	
The practical instruction derived from the above:	ההוראה לפעל מהאמור לעיל
Since at the time of the Giving of our Torah each year, the Torah is given (in a new manner) anew—and it is given <i>below</i> specifically ("it is not in heaven")—in a way that adds newness to the tranquility in the world,	כיוון שבזמן מתן תורתנו בכל שנה נתנת התורה (באופן חדש) מחדש, והיא נתנת למטה דוקא ("לא בשמים – היא"), באופן שמתוסף חדוש במנוחה שבועולם
it is understood that the Jewish people must, each year, receive the Torah (anew) in a new way—"Each day it shall be in your eyes as new," even as truly new—so that they absorb this in their intellect below, until it is in the mode of actual substance.	מובן שבני-ישראל צריכים בכל שנה לקבל את התורה (מחדש) באופן חדש, "בכל יום יהיו בעיניך חדשים", עד חדשים ממש, ובאופן שהם "קולטים" זאת בשכלם למטה, עד באופן של (ממש מלשון) ממשות
And how much more so in this year, when we enter from Shabbos into the time of the Giving of our Torah on the first day (Sunday)—this renewal must be with greater uplift and greater strength, in both extremes:	ועל-אחת כמה וכמה בשנה זו, פאשר נכנסים משבת לזמן מתן תורתנו ביום ראשון – צריך החדוש בזה להיות ביותר שאת וביותר עז, ובשני הקצוות

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תשנ"א - 1991

Receiving the Torah anew from a recognition of the Giver of the Torah, and that the Torah is the ultimate purpose of all of creation entirely—and consequently, this brings a renewal in the tranquility of a Jew in his divine service, and brings rest into the world;	קבלת התורה מחדש מתוך הכרה בנותן התורה, ושהתורה היא תכלית כל הבריאה כלה, ובמילא מביא זה לחדוש בהמנוחה אצל יהודי בעבודתו ומביא מנוחה בעולם;
And together with this—to draw down the rest of Torah into all the details of the mitzvos, into all the particulars of his powers, and into every detail of his divine service, down to every detail of the world.	וביחד עם זה – להמשיך את המנוחה דהתורה בכל פרטי המצוות, בכל פרטי הפחות שלו ובכל פרטי עבודתו, עד בכל פרטי העולם.
Beginning with this: that a renewal is added to his Torah learning from within a recognition of the Giver of the Torah—and especially through the study of the inner dimension of Torah: “Know the G-d of your father and serve Him with a whole heart.”	החל מזה שמתווסף אצלו חדוש בלמוד התורה שלו מתוך הכרה בנותן התורה, ובמיוחד – על-ידי למוד פנימיות התורה, "דע את אלקי אביך ועבדו בלב", "ש"לם.
And together with this: the study of Torah with understanding and comprehension of the human intellect.	וביחד עם זה למוד התורה בהבנה והשגה דשכל האדם.
And simply: every single Jew should increase in newness—in both quantity and quality—in Torah learning:	ובפשטות: כל-אחד ואחד מישראל יוסיף חדוש – בכמות ובאיכות – בלמוד התורה.
Both in the general classes which apply equally to every soul—especially during these times—such as the recitation of Pirkei Avos on all Shabbosos of the summer, and it is good to learn one Mishnah (or several) with depth, understanding, and comprehension;	הן בשעורים בדגמת הפללים השונים לכל נפש, – כולל ובמיוחד בזמנים אלו באמירת פירקי אבות בכל שבתות הקיץ, ומה טוב שילמדו משנה אחת (או כמה; משניות) בעיון, בהבנה והשגה.
As well as the well-known “Chitas” daily lessons—learning each day the portion of Chumash (as divided over the week), Tehillim (as divided for the month), and Tanya (as divided across the year)—	ובמיוחד בשעורי החפ"ת הידועים – ללמוד בכל יום את שעור החמש (כפי שנוחלק לימי השבוע), שעור תהלים (כפי שנוחלק לימי החודש), ושעור תניא (כפי – שנוחלק לימי השנה.
these three lessons correspond to the three shepherds associated with Shavuot: Chumash corresponding to Moshe Rabbeinu who received the Torah at Sinai; Tehillim, the book of King David who passed away on Atzeres; and Tanya, the illumination of the Torah of the Baal Shem Tov, whose yahrzeit is also on Shavuot.	ושלושה שעורים אלו הם כנגד ג' הרועים הקשורים עם חג השבועות: חמש – כנגד משה רבינו שקבל תורה מסיני, תהלים – ספרו של דוד המלך שמת בעצרת, ותניא – באור בתורת ישראל הבעל-שם-טוב שגם יום ההולא שלו הוא בחג השבועות.
And it is also good and proper etc. to learn Rambam (as divided to one year—by learning three chapters per day—or three years—by learning one chapter a day, or from the Sefer HaMitzvos);	וגם מה טוב ונכון וכו' בלמוד הרמב"ם (כפי שנוחלק לשנה אחת (בערך) על-ידי למוד שלשה פרקים ליום, או לשלש שנים על-ידי למוד פרק אחד ליום, או בספר (המצוות);
And also the individual lessons in all areas of Torah that each and every person has—each according to their individual measure.	וגם בשעורים הפרטיים בכל חלקי התורה של כל אחד ואחת, כל אחד לפום שעורא דיליה.

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

(ב)	
And regarding this matter (of adding and renewing in Torah in connection with the time of the Giving of Our Torah),	י"ב. ובענין זה (הוספה וחדוש בתורה בקשר עם זמן (מתן תורתנו
one can propose to arouse and encourage regarding an additional matter — to publicize and print Torah innovations.	יש להציע לעורר ולעודד ענין נוסף — לפרסם ולהדפיס חדושי תורה
And by way of introduction:	ובקדמה
It is known that every single Jew has the power, and even more — the obligation, to innovate in Torah, to expand it to its fullest extent,	ידוע שיש בכחו של כל-אחד ואחד מישראל, ויתרה מזה — יש לו חיוב, לחדש בתורה, לאפשר לה
as ruled by the Alter Rebbe in Hilchos Talmud Torah: "To innovate many halachic rulings in accordance with the breadth of his heart and the calmness of his thought."	ובפסק-דין אדמו"ר הזקן בהלכות תלמוד תורה: "לחדש חדושי הלכות רבות לפי רחב בלבו וישוב דעתו"
And as is known — every Jew has his own unique portion in Torah — "And grant us our portion in Your Torah" —	וכידוע שלכל-אחד ואחד מישראל יש את חלקו המיוחד "בתורה" — "ותן חלקנו בתורתך"
in which he has the capacity to be a student who innovates in Torah.	שבו יש בכחו להיות תלמיד המחדש בתורה
In previous generations, there was extreme caution regarding innovating in Torah (even when it was not for halachic practice, but merely pilpul [analytical study]),	בדורות שלפנינו היו זהירים בנוגע לחדושי תורה (אפילו כאשר אין זה להלכה למעשה, אלא בדרך (פלפול בלבד
including writing Torah innovations, and even more so — publicizing them in print.	הן בנוגע לכתיבת חדושי תורה, ועל-אחת כמה וכמה בנוגע לפרסומם בדפוס
The conduct was that "not everyone who wishes may take" — only after numerous conditions proving that the innovations are aligned with the truth of Torah.	והנהגה הייתה שלא כל הרוצה כו' יטול, אלא דוקא לאחר כמה וכמה תנאים שמוכיחים שהחדושים 'מכוונים לאמתתה של תורה כו'
However, in later generations, until our current one —	— מה-שאינן בדורות שלאחריו זה, עד בדורנו זה
on the one hand, yes, greater caution is needed, since not everyone who writes Torah innovations or halachic rulings can be relied upon;	הרי מחד גיסא, צריכה אמנם להיות זהירות גדולה יותר, כיון שלא כל אחד שכותב חדושי תורה וכותב פסקי דינים נתן לסמוך עליו
but on the other hand, due to the spiritual descent of the generations,	אבל לאידך, בגלל ירידת הדורות
we must search for more and more ways to increase Torah study —	צריכים לחפש כל שיותר אפנים להוסיף בלמוד התורה
including expanding its publication.	כולל גידול בפרסומה

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

Therefore, it is worthwhile to encourage and motivate all those who are connected with innovating in Torah —	ולכן פדאי לעודד ולגרו את כל אלה השייכים לחדש בתורה —
provided it is studied according to the rules of Torah plainly —	— ובתנאי שגלמדת על-פי כללי התורה כפשוט
that even if they are unsure whether their innovations align perfectly with the truth of Torah,	שאפלו אם אין הם בטוחים אם חדושיהם מכוונים לאמתה של תורה
not only should they not refrain from writing their innovations — but they should endeavor to write them and publish them in print.	הרי לא רק שלא ימנעו מלכתב חדושים — אלא שישתדלו לכתבם, ולפרסם אותם גם בדפוס
whether in a separate booklet or in a compilation including innovations from others —	בקורץ מיוחד בפני-עצמו, או בקובץ הפולל חדושי), (תורה גם מאחרים
and not only among their friends and students, but among Torah learners in general.	ולא רק בין חביריהם ותלמידיהם, אלא גם בין לומדי תורה בכלל
And the primary reason for this — as mentioned above — is because we see in actuality and experience,	ועקר טעם הדבר הוא פנזכר לעיל, כיון שרואים בפעל ומעשה רב
that through this, it increases the greatness and strengthening of Torah, with vitality and pleasure in Torah learning.	שעל-ידי-זה מתוסף ב"גידיל תורה ונאדיר", בחיות ותענוג בלמוד התורה
Both in regard to oneself — as is plainly observable, the benefit added in one's own Torah study from having to write it for others —	הן בנוגע לעצמו — כפי שרואים בפשטות את התועלת שמתוספת בלמוד התורה על-ידי זה שצריכים לכתב — אותה לאחרים
and in regard to others — “The jealousy of scribes increases wisdom.”	."והן בנוגע לאחרים — "קנאת סופרים תרבה חכמה
And this benefit is the best factor for this purpose.	וזה (התועלת שבוזה) היא הבחינה הטובה ביותר לצורך הדבר
And as stated: Even though it's possible that the innovation is not fully aligned with the absolute truth of Torah,	וכאמור — הגם שיתכן שהחדוש אינו מתאים לגמרי (לאמתה של תורה (פנזכר לעיל
nevertheless, it is worthwhile.	הרי זה פדאי
Especially since this can be prevented by refraining from issuing halachic conclusions,	ובפרט שיכולים למנע זאת על-ידי שלא יפסקו מסקנה להלכה
or even if they do write a conclusion, they can add “according to my humble opinion,” or “not to be relied upon,” etc.	או אפלו אם פותבים מסקנה — יכולים להוסיף שזהו "לפי עניות דעתי", או "אין לסמוך על זה", וכיוצא בזה
Additionally, when the innovations are published in print for others —	וההוסיף — שפאשר מפרסמים את החדושים בדפוס — לאחרים
it is the natural tendency of a person (for his own honor, and the norms of the world),	), (הרי טבע בן אדם (מפני כבוד עצמו, ומנהג העולם

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרשת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תש"א - 1991

including the animal soul — to be more careful and to recheck and review what he writes and publishes.	גם דנפיש הבהמית — שיזהר עוד יותר ויסתכל וינענע. לשוב במה שהוא כותב ומפרסם
May the strength be upright for all Torah learners and mitzvah observant Jews with hiddur,	וניישר כחם של כל לומדי תורה ומקומי מצות בהדור
who will utilize the awakening of the season of the Giving of Our Torah,	שינצלו את ההתעוררות דזמן מתן תורתנו
to strive to innovate in Torah (according to the laws of Torah),	(להשתדל לחדש בתורה (על-פי קללי התורה
and to publish their innovations —	— ולפרסם את חדושיהם
and may it be His will — and their prayer — to draw near as much as possible to the level of a veteran student,	ויהי רצון ותפלתם להתקרב ככל היותר לדרגת
that “whatever a veteran student is destined to innovate was already given to Moshe at Sinai.”	”תלמיד ותיק
	שכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש — נתן למשה מסיני
(יג)	
And may it be His will, that the increase and renewal in Torah study as we arrive from the time of the Giving of Our Torah will further add to the tranquility — tranquility of the soul and tranquility of the body for those who study Torah — from within health of the soul and health of the body, and tranquility for all the Jewish people wherever they are,	ויהי רצון, שיהוספה והחדוש בלמוד התורה בבואנו מזמן מתן תורתנו — יוסיף עוד יותר במנוחה, מנוחת הנפש ומנוחת הגוף דלומדי התורה, מתוך בריאות הנשמה ובריאות הגוף, ומנוחה דכל בני-ישראל בכל מקום שהם
and likewise tranquility throughout the entire world — until this brings about the true and complete tranquility: the “day that is all Shabbos and rest for eternal life,” through the nullification of the exile of the Jewish people, for exile is the greatest opposite of rest and settlement for the Jewish people — “Woe to the children who have been exiled from their Father’s table,”	ובמיוחד במנוחה בכל העולם כלו. עד שזה יביא בקרוב את המנוחה האמתית והשלמה — ד”יום שפלו שבת ומנוחה לחיי העולמים”, בטויל הגלות דבני-ישראל, שהגלות היא הפך הכי גדול דמנוחה והתישבות דבני-ישראל — “אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן”, “אביהם
through the nullification of both the physical wanderings of exile and the internal spiritual unrest of exile in Divine service — namely, simply and fully, the nullification of all concealments and obscurations of exile, and all the questions regarding the specifics of the Redemption and our righteous Moshiach,	שמחבטלים הן טלטולי הגלות והן הפך המנוחה דהגלות פנימי בעבודת השם, כולל ופשוט — הבטול דכל ההעלמות והסתרים דגלות, וכל השאלות בפירטי, הגאולה ומשיח צדקנו
for these come from exile itself — from the fact that we were born in exile and raised in exile, and thus we are, Heaven forbid, “people of exile,” and we find ourselves in an exile state.	שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו “אנשי גלות” רחמנא-ליצלו, ונמצאים במצב-גלותי

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פרישת במדבר, ערב חג השבועות ויום ב' דחג השבועות ה'תשנ"א - 1991

— and all of this will be nullified and transformed (through true Teshuvah), through the revelation of the essential self and the emphasis of the soul (a veritable part of G-d above), which exists above exile and is inherently in a state of rest — a reflection of the Shabbos and rest of eternal life.	שכל זה יתבטל, ויתהפך (על-ידי תשובה אמיתית), — על-ידי גלוי עצם עצמו והדגשת הנשמה (חלק אלוהי ממעל ממש), שנמצאת למעלה מן הגלות, ונמצאת "במצב של מנוחה, מעין "שבת ומנוחה לחיי העולמים.
And all of this shall happen immediately — “MiYad,” an acronym for Moshe, Yisrael (the Baal Shem Tov), and Dovid Malka Meshicha — the three shepherds connected with the holiday of Shavuot (as mentioned above), and <i>Tochef uMiYad Mamash</i> : immediately and truly;	וכל זה בא באופן דמידי — "מיד" ראשי-תבות משה, ישראל (הבעל-שם-טוב), דוד מלכא משיחא, ג' הרועים הקשורים עם חג השבועות (כנזכר לעיל) — ונתכר ומיד ממש.
immediately — “Immediately for Torah scholars, blessing,” “MiYad” as mentioned above, <i>Mamash</i> — in a manner of tangible actuality: in the physical and material world,	תכרף לתלמיד חכמים ברכה, "מיד" ראשי-תבות כנזכר-לעיל, "ממש" — באופן של ממשות, בגשמיות, וחקריות העולם.
in a way that transforms materiality into spirituality, and spirituality to the highest level — to, so to speak, G-d's very Essence, which is specifically connected with the tangible “yesh” of the physical,	באופן שעושים מחקריות גשמיות, ומהגשמיות לרוחניות, כלי עד לרוחניות הכי געילית — עד לכביכול, עצמותו יתברך, שקשור דוקא עם היש הגשמי.
— with the true and complete Redemption through our righteous Moshiach, and in a manner of alacrity — to carry out and accomplish this matter, and Dovid Malka Meshicha will come and redeem us.	בגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו, — ובאופן של וריזות — לפעל ולעשות ענין זה, ודוד מלכא משיחא יבוא ויגאלנו.
And each one of us says to our righteous Moshiach, “Shalom Aleichem,” “Aleichem” in plural — including all the souls of the Jewish people of the generation of the Redemption — and he replies to each one individually: “Aleichem Shalom” —	וכל אחד מאתנו אומר למשיח צדקנו "שלום עליכם", "עליכם" לשון רבים — כולל כל נשמות דכל בני-ישראל שבדור הגאולה, והוא משיב לכל אחד, "בנפרד" עליכם שלום.
“Aleichem” in plural — referring to our actions and service of each and every Jew, and “Aleichem Shalom” to all of Israel together,	עליכם" לשון רבים — מעשינו ועבודתנו דכל-אחד ["ואחד מישראל], ו"עליכם שלום" לכל בני-ישראל יחד.
— and again, this is the essential point — immediately.	ועוד והוא העקר — מיד —

[NOTE: Summary

In this powerful and climactic conclusion to the *sicha*, the Rebbe envisions a complete transformation of exile into redemption—both outwardly in the world and inwardly within every Jewish soul.

He begins with a heartfelt blessing: that the increase and renewal of Torah study in the wake of *Zman Matan Toraseinu* (the Season of the Giving of Our Torah) should generate greater *menuchah* (tranquility)—both spiritual and physical. This tranquility should extend not only to

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פְּרָשַׁת בְּמִדְבָּר, עֶרֶב חַג הַשְּׁבוּעוֹת וְיוֹם ב' דְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת ה'תשנ"א - 1991

Torah learners individually, but to **all Jews in every location**, and ultimately **to the entire world**.

The Rebbe redefines *menuchah* not merely as rest or peace, but as a *prelude to Redemption*. He describes the exile as the **antithesis of menuchah**, both in its physical displacements and its internal spiritual disorientation. True tranquility, he explains, will only come with the **nullification of exile**—the lifting of every spiritual concealment, doubt, and existential confusion born of being born and raised in galus.

The ultimate redemption, he teaches, will arrive **through the revelation of the inner essence of the soul**, the *chelek Elokah mi-ma'al mamash* (“a literal portion of G-d above”) that transcends all galus. When this inner core is revealed, one becomes innately aligned with the tranquility of Shabbos and eternal rest.

The Rebbe then ties this transformation to the acronym מִיָּד (MiYAD): *Moshe*, *Yisrael* (the Baal Shem Tov), and *Dovid* (Malka Meshicha)—three shepherds intimately connected with Shavuot. These three represent the unfolding of Divine revelation across time: Torah from Sinai, the inner soul revealed through Chassidus, and the final redemption.

With poetic and prophetic clarity, the Rebbe depicts how this process must happen **immediately** (*tochef u'miyad mamash*)—not in abstract but in a **tangible, material way**. He insists that true redemption must touch even the physical realm—from *chomer* (raw substance), to *gashmiyus* (form), to *ruchniyus* (meaning)—until the physical itself becomes a vessel for G-d's essence (*atzmus*).

Finally, the Rebbe envisions the arrival of Moshiach as a deeply **personal and collective moment**: each one of us greeting him with “Shalom Aleichem,” and Moshiach replying with a universal “Aleichem Shalom”—embracing both **the soul of each Jew** and the collective **mission of Am Yisrael**.

Practical Takeaway

- **Make your Torah learning physical**: Don't relegate Torah to the mind alone. It should impact your body—your health, your rest, your daily routine. When Torah reaches the body, it transforms the world.
- **View galus not as a condition but as a state-of-mind to overcome**: The Rebbe teaches that galus is not just external exile but internal confusion and restlessness. The antidote is to access the soul's **true state of menuchah**—its Divine core, which is never in exile.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Bamidbar / Shavous

משיחות שבת-פְּרָשַׁת בְּמִדְבָּר, עֶרֶב חַג הַשְּׁבוּעוֹת וַיּוֹם ב' דְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת ה'תשנ"א - 1991

- **Act as if Redemption is here now:** The Rebbe urges us not to wait passively for Moshiach, but to start **living redemptively**—transforming the material into spiritual and the spiritual into the highest unity with G-d.
- **Personalize Moshiach:** When the Rebbe describes greeting Moshiach and receiving his response, he isn't merely offering imagery. He's giving us a spiritual exercise: imagine it. Anticipate it. Train your consciousness to **recognize him when he comes**, and recognize yourself in that encounter.

Chassidic Story (About the Lubavitcher Rebbe)

“Peace Upon You, Mashiach”

In the early 1980s, during the peak of the Rebbe's **Moshiach-focused campaigns**, a group of students asked the Rebbe: “What can we do to really bring Moshiach?”

The Rebbe replied sharply, “**Tut altz vos ir kent—do everything you can!**” This phrase became a generational call to action. But a lesser-known episode occurred shortly thereafter.

One night after *dollars*, a young girl approached the Rebbe and said, “When Moshiach comes, I want to say *Shalom Aleichem* to him like you said in your sicha.”

The Rebbe leaned down to her and smiled, “You can already start practicing. Every Jew you meet might carry Moshiach's spark.”

Then the Rebbe paused and added something extraordinary:

“And when you say ‘Aleichem Shalom’ to someone, think: maybe I’m saying it to Dovid Malka Meshicha.”

This story reveals the Rebbe's belief that **Moshiach is not a far-off figure**, but someone who lives **within our interpersonal encounters**, and may be among us already.

Source

This sicha is from:

- **The Lubavitcher Rebbe, Rabbi Menachem Mendel Schneerson**
- **Shabbos Parshas Bamidbar / Erev and Day 2 of Shavuot, 5751 (1991)**
- **Likkutei Sichos and Toras Menachem series, vol. 53 END NOTE]**